

θους· και πολλακις μεν επ' αδικια του εθνους συμβαινει τουτο, αλλα παντοτε ουτω ποσακις δεν εξυβρισθη ολοκληρος η ελληνικη φυλη εν Ευρωπη ενεκα σποραδικων τινων κακης πιστεως εμπωρων η και λωποδυτων μαλιστα; Ο κοσμος ο λαλων ειναι πανταχου και παντοτε φλυαρος και αδικος· η δε λογικη εχει και αυτη αναγκην τεχνης οπως επιβληθη εις τα πληθη· μονη η συνειδησις και ο αφυοδης χαρακτηρ, αυταρκης αυτος καθ' εαυτον· και αμεριμων περι της επιδοκιμασιος η αποδοκιμασιος των περιξ ανθρωπων, δυναται να φερη αποτελεσματα σταθερα και εμμονα. Αλλ' η συνειδησις ακριβως ελλειπει απο της επικρατουσης παρ' ημιν πολιτικης. Η Ελλάς οπως αναρθωθη εχει αναγκην χαρακτηρων και πεποιθμενων οτι τοιουτους θα προμηθευση τη πατριδι η νεα γενεα.

Ολιγας λεξεις εστι προς την φιλην νεοτητα πριν κλεισωμεν την σειραν των αρθρων τουτων. Υπερ το δεον επεκρατησε παρ' ημιν η ιδεα, οτι το ατομικον συμφερον και το της πατριδος εινε αντιπαλα. Βεβαιως εν κοινωνιας, οπου βσκει ανεως η διαφορα, εν κοινωνιας, οπου η πολιτικη εινε ασεληγης καπιλευια, η Κυβερνησις παντοτε θετει εις συγκρουσιν την συνειδησιν των ατομων προς το συμφερον αυτων· αλλ' εν ταϊς ελευθεραις πολιτειαϊς η Κυβερνησις δεν αποτελει το παν και μια των σπουδαιοτερων μεταρρυθμισεων, αιτινες θα τελεσθωσι ποτε εν τη χωρα αυτη, εσται αυτη ινα η Κυβερνησις εν Ελλάδι καταστη τι, οσον πιο δυνατον ολιγοτερον. Αλλ' αν η κυβερνησις θελη νευροσπαστα και περιθάλπη εστιν οτι και αυτους τους προδοτας, η κοινωνια αγαπα και τιμα τους χαρακτηρας, τους ευσυνειδητους, τους μετα τιμης εργαζομενους, τους πατριωτικως αισθανομενους. Μεταστρεψατε τα βλεμματα απο του πολιτικου κυκλου εις τα κοινωνικα στρωματα και θα ιδητε οτι ενταυθα η τιμη εινε βασις παντος ευδοκιμουτος ατομου. Ο μετ' απιστίας και ασυνειδησίας ευδοκιμων, ειπε καθηγητης, ειτε οδοκαθαριστης εινε, θα ανηκη εις την πολιτικην της σημερον, ανευ αυτολογιας· οταν κατατροπωθη η πολιτικη αυτη, η αιωνως κατασκευαζουσα φουατια διαφθορας εν τη συνειδησει των ατομων, η βασιλευια των τιμων και των φιλοπατριδων θα κυριαρχησ ηρ' ολης της Ελλάδος· και η νεα γενεα της σημερον αν μεινη σταθερα εν τη αγνοτητι αυτης, θα απογευθη τότε τους εντιμους καρπους της ηθικης ταυτης αναπλασεως. Εαν η Προνοια δεν αρνηθη ημιν την ζωνη, ελπίζομεν οτι δεν θα δευτεραγωνισθωμεν εν τη δριστικη κατα της φαυλοκρατίας πάλη. Ο αγων εινε βαρυσ· οι μοχθοι ανυπολογιστοι· αλλ' η ωρα της κρισεως ηγγικε και ουδεμια θυσια εινε ανταξια της ευτυχιας του να εχωμεν πατριδα εντιμον και μεγαλην εν εθνικη δοξη.

Κ. Ίεροκλής

ΧΡΟΝΙΚΑ

ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ Ο ΔΗΜΑΡΧΟΣ ΑΘΗΝΑΙΩΝ

Προς τους συνδημώτας ημών

Ευχαριστως ειδοποιω τους συνδημώτας μου, οτι κηρυχθέντος ηδη δριστικου του εκλογικου καταλογου του ημετερου δήμου τρέχ. ετους 1883, η επαναληπτικη εκλογη των δημαρχικων Παρέδρων και των δημοτικων Συμβούλων του δήμου Αθηναίων, η δια του υπ' αριθ. 7161 από 30 Αυγούστου ε. ε. προγράμματός μου διακηρυχθείσα δια την

αύριον 18 ε. μηνός, θέλει ενεργηθῆ δια του εκλογικου τουτου καταλογου· κατα τον καταλογον δε αυτον θελουν λάβει μέρος εις την εκλογην ταυτην και όσοι ενεγραφησαν εσχάτως κατα την ενεργηθείσαν αναθεωρησιν του εκλογικου καταλογου.

Οθεν γνωστοποιων τα ανωτέρω προς τους συνδημώτας μου παρακαλω τουτους να προσέλθωσιν αύριον εις τον τόπον της ψηφοφορίας και δώσωσι τας ψήφους των δια την εκλογην των ειρημένων μελών της δημοτικης αρχης, εξασκούντες ουτω το υπό του Νόμου διδόμενον τουτο πολυτιμον δικαίωμα.

Εν Αθήναις, τη 17 Σεπτεμβρίου 1883

Ο δήμαρχος
Α. Σ. Σουτζος.

Αύριον θα ψηφίσουν **1500** εκλογεις περισσότεροι από τας άλλας εκλογας, οφείλεται δε και τουτο εις την ειλικρινη και ανδρικην ενεργειαν του κ. Δημάρχου, ακολουθήσαντος την αντιθετον οδόν του προκατόχου του, δημιουργήσαντος φυλην Βερουτιανών. Τουτο βεβαιως, καθως και αι γελοιαι κατηγοριαι των αντιπολιτευομένων φύλλων, ιδία δε του Αιωρος, χανομένο εις τα μικρα, ενοχοποιούντα κυρίως αυτον τον Συντάκτην, ως πρόεδρον του Συμβουλίου, εστερέωσαν πλειότερον την δικαιαν δημοτικότητα, ης απολαυει ο Δήμαρχος. Πλήρεις σκέψεις θέλομεν δημοσιεύσει μετά την επαύριον, διότι δεν επιθυμούμεν να δημοτολογούμεν πολυ διαρκουσών των εκλογών.

Καμαρόνετε την Θεσσαλονικην μας; καμαρόνετε τους εγκριτους της; Καμαρόνετε τον αρχιερέα της; Κόμματα, κόμματα, κόμματα! Ο διεσθαρμένος Έλληνας—η διεσθαρμένη ελληνικη ολιγαρχία—δεν δύναται να ζήση χωρις κόμματα. Ίδου που εφεραν την Θεσσαλονικην οι εγκριτοι των Αθηνών, οι εγκριτοι της Κωνσταντινουπόλεως, οι εγκριτοι των Θεσσαλονικέων. Κατωτέρω βλέπετε εν τη εκ Θεσσαλονικης επιστολη μας τα συμβαινοντα. Πολλα γράμματά μας εκειθεν ρίπτουν όλον το σφάλμα επί τον αρχιερέα. Γράμματα φίλων μας. Και όμως, δεν θέλομεν τους ακολουθήσει εις τον πόλεμον αυτον. Ένοχος ο αρχιερέυς, αλλ' ενοχοι και αυτοι. Υπερ πατριδος δε ουδένα βλέπομεν ενεργούντα. Φιλοπατριαν εννοούμεν την υποχώρησιν. Κοντά τα λόγια. Οί αγώνισται εν τοιούτω πονηρω αγωνι εινε κατι άλλο η φιλοπατριδες. Εινε εγωισται· και τίποτε άλλο. Εγωιστης και πεισμων και αντευαγγελικος ο αρχιερέυς· αλλα εγωιστοι και μισοπάτριδες και οι λεγόμενοι εγκριτοι· λαός δε αμόρφωτος ακόμη και μη ισχυρός αρκετά ινα παλαυκώση και τους μεν και τους δε. Αυτη εινε η αλήθεια· στιγματιζουσα και τα δύο κόμματα, στιγματιζουσα και τους εν ταϊς Πατριαρχείαις, αλλα και τον Σύλλογον των Ελληνικων Γραμμάτων.

Και ηδη ξυρότετε τι γίνεται; Εξ πολιται υπό την προεδρειαν δύο τουρκων—και οχι του Μητροπολιτου—εργάζεται εν τη Μητροπόλει προς καταρτισμόν καταλογου των μελλοντων να αποτελέσωσι την γενικην συνέλευσιν προς εκλογην και εικουτετραμελους επιτροπης ητις εκλέγει την εφορειαν. Το δριστικόν αποτέλεσμα της εργασίας ταυτης θα σοι ανακοινώσω αμέσως, λέγει ο γράφων προς ημιας φίλος. Να μη μάς ανακαινώσης τίποτε, διότι θεωρούμεν αισχρος το προιδν εφορειας, ης η αρχη θα ηνε καρπος επιτροπης ελ-

ληνικῆς προεδρευομένης ὑπὸ τούρκων ἐν τῇ Ὁρθοδόξῃ Μητροπόλει.

Ἀπὸ τινῶν ἡμερῶν διατρίβει ἐνταῦθα ἐπ' ἀδείᾳ λόγῳ τῆς προσβληθείσης ὑγείας τοῦ ὁ ἐν Καίρῳ ἡμέτερος Γενικός Πρόξενος κ. Ἀλέξανδρος Ράλλης πρεσβύτερος υἱὸς τοῦ πρό μικροῦ ἀποβιώσαντος νομοδιδασκάλου Γεωργίου Ράλλη. Αἱ Αἴγυπτιακαὶ συνάδελφοι ἀφορμῆν λαβοῦσαι ἐκ τῶν ἐνεργειῶν τοῦ κ. Ράλλη ὑπὲρ τῆς συστάσεως ἐπιτροπῶν πρὸς περίθαλψιν τῶν ὑπὸ τῆς χολέρας παθόντων ἐν Καίρῳ ὁμοθῶν ἐξείρουν τὴν δραστηριότητα καὶ φιλάνθρωπιαν αὐτοῦ ὡς καὶ τὴν αὐταπάρνησιν ἣ ἐδειξε κατὰ τὴν μεγαλειτέραν καταστροφήν τῆς χολέρας, συστήσας θεραπευτήριον, προστρέχων ἀδιακόπως εἰς τὰς πασχούσας οἰκογενείας βοηθῶν καὶ ἐνθαρρύνων τοὺς πάσχοντάς καὶ ὑποθερμαίνων τὸν ζῆλον τῶν ἐν Καίρῳ συντεχνιῶν, αἵτινες ὡς ἀποδεικνύεται ἐκ τῆς ἐκθέσεως τοῦ κ. Ράλλη, συνεργάσθησαν μετὰ ζήλου καὶ ἀφοσιώσεως ὑπὲρ τῆς ἀλληλοσωτηρίας ἀπὸ τῆς ἀνθρωποκτόνου ἐπιδημίας. Τὸ «Μὴ Χάνεσαι» συγχαίρει τῷ κ. Ράλλη διὰ τοὺς ὑπὲρ τῆς πασχούσης ἐν Καίρῳ ἑλληνικῆς κοινότητος ἀτρώτους κόπους αὐτοῦ.

Ἐπειδὴ ἐγίνε λόγος πολὺς περὶ τῆς δραπετεύσεως τοῦ Γιαταγάνα, χάριν τῆς δικαιοσύνης καὶ διὰ νὰ μὴ χάσων τὴν ὑποληψίαν τῶν τὰ ὄργανα τῆς ἀτυνομίας, διαβεβαιούμεν ὅτι ὁ Γιαταγάνας εἰσήχθη εἰς τὸ Νοσοκομεῖον τῇ ἀδείᾳ τοῦ ἀτυνομικοῦ ἱατροῦ κ. Γουζάρη.

Ὁ ἐκ Βερολίνου ἡμέτερος ἀνταποκριτὴς μᾶς γράφει τὸ ἐξῆς νόστιμον ἐπεισόδιον τῆς ἐκείσε ὑφισταμένης ἐκθέσεως τῆς ὑγιεινῆς. «Πρὸ ἐξ ἡμερῶν ἐφιλοξενεῖτο ἐνταῦθα ὁ διάδοχος τῆς Πορτογαλίας, νέος εἰκοσαετής, ὅστις ἐπισκεφθεὶς τὴν ἐκθεσιν, ἔδωκεν εἰς μικρὰν ἀνθοπώλιδα, προσφέρουσαν αὐτῷ ῥόδον, 50 μάρκας, ἥτος 62 1/2 φράγκα. Ἡ ἀνθοπώλις, ἥτις ἐπώλει τὰ ῥόδα διὰ λογαριασμὸν κηπουροῦ τινος, ἠθέλησε νὰ δώσῃ εἰς τὸν κηπουρὸν 20 λεπτὰ διὰ τὴν ἀξίαν τοῦ ῥόδου, νὰ κρατήσῃ δὲ τὰ λοιπὰ, καθόσον ὁ πρίγκιψ διὰ τῶν μάρκων ἐκείνην ἀντήμεψε, καὶ ὄχι τὸ ῥόδον. Ὁ κηπουρὸς ἐπέμενε νὰ λάβῃ ὅλα τὰ χρήματα, καθόσον πληρώων αὐτὴν διὰ νὰ πωλῇ δικαιοῦται νὰ λάβῃ πᾶν ὅτι κερδίσει. Καὶ οὕτω ἡ ὑπόθεσις ἐφθασεν εἰς τὰ δικαστήρια, καὶ αὐριο γίνεσθαι ἡ δίκη, ἥς ἀκουσία αἰτία εἶνε ὁ διάδοχος τῆς Πορτογαλίας.

Λέγουσιν τοὺς ἐπαρχιώτας ἐν παντὶ χρόνῳ καὶ τόπῳ εὐπίστους· κατὰ μέρος ἐν τούτοις τὸ λεγόμενον δὲν εἶνε ψευδές. Ἡ ἐντιμος πατρὶνὴ συνάδελφος «Ἐπὶ τὰ πρόσω» συνίστα ἐν ἀγνοίᾳ τῆς εἰς τὸ ἐμπορικὸν δημόσιον τῶν Πατρῶν τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ Ἐβδομαδιαίου ἐμπορικοῦ καὶ χρηματιστικοῦ δελτίου, ὅπερ ὁ «Αἰὼν» δημοσιεύει καθ' ἑβδομάδα. Καὶ τὸ συνιστᾷ διὰ νὰ προφυλάξῃ δὴθεν τοὺς Πατρινοὺς ἀπὸ τοῦς κυβευτάς. Ἄς μάθῃ λοιπὸν ἡ φίλῃ συνάδελφος «Ἐπὶ τὰ πρόσω»—διότι βεβαίως τὸ ἀγνοεῖ—ὅτι ἐκ τῶν ἀρχικυβευτῶν τοῦ Χρηματιστηρίου εἶνε καὶ ὁ συντάκτης τοῦ ἐν λόγῳ δελτίου, διωχθεὶς μάχιστα ἄλλοτε ὑπὸ τοῦ «Αἰῶνος»—ὡς κάμων ἴσως· παρὰ πολὺ τῆς δουλειᾶς του δυνάμει τοῦ δελτίου—καταφυγῶν ἔπειτα εἰς τὴν «Παλιγγενεσίαν»; διωχθεὶς δὲ καὶ ἐκεῖθεν κατέφυγε πάλιν εἰς τὸν «Αἰῶνα». Ἄς μάθῃ δὲ καὶ τοῦτο ὅτι εἶνε ἐκ τῶν συντα-

κτῶν ἐκείνων οἵτινες ἀντὶ νὰ πληθρῶνται διότι γράφουν, μᾶραι νὰ πληθρῶνουν ἐνίοτε, ἀρκεῖ νὰ θέλῃ ὁ ἐκάστοτε διευθυντὴς τῆς ἐφημερίδος ἐν τῇ γράφει. Εἶνε δὲ αὐτὰ τερτίπια, αἱ ἐπιθέσεις κατὰ τῆς κυβείας διὰ νὰ ἐξευτελισθῇ ἓνα χαρτὶ τὸ ὁποῖον τυχαίνει ἢ συμμορία, ἥς ἀποτελεῖ μέλος, νὰ καταδιώκῃ, διότι τῆς συμφέρε ὁ ξεπεσμός, νὰ ὑψώσῃ δὲ ἄλλο χαρτὶ, τοῦ ὁποῖου ἐπιδιώκει τὸν ὑψωμόν. Οἱ χρηματισταὶ ἐδῶ εἶνε διηρημένοι εἰς συμμορίας, τί δὲ, ἐρωτῶμεν τὴν ἀγαπητὴν «Ἐπὶ τὰ πρόσω» συνάδελφον, θὰ ὠφεληθοῦν αἱ μικραὶ περιουσίαι ἐντίμων πολιτῶν ἐὰν ἀπὸ μιᾶς ἐμπέσωσιν εἰς ἄλλην συμμορίαν;

Χθὲς τὸ ἑσπέρας τρεῖς γενναῖοι ὑπαξιωματικοὶ ἔκρουσαν τὴν θύραν τοῦ ἐν τῇ συνοικίᾳ Καλαμιώτου οἰνοπωλείου ἢ Μουρᾶ, ζητοῦντες νὰ τοῖς ἀνοιχθῇ· διότι ἦτο κεκλεισμένη, ἄλλων εὐθυμούμενων ἔσωθεν. Καὶ ἐπειδὴ ὁ καταστηματοῦχος ἐβράδυνε νὰ ἀναίξῃ, οἱ κύριοι ὑπαξιωματικοὶ, θεωρήσαντες τοῦτο προσβολὴν, ἐπέτεθησαν κατ' αὐτοῦ, ἔσυραν τὰ ξίφη των, καὶ τὸν ἐκακοποίησαν μεθ' ὃ ἡ παλληκαριά των ἐστράφη ἀλλαγῶν, κατὰ πολίτου ἐκεῖ παρευρισκομένου, ὅστις ἠθέλησε νὰ σώσῃ τὸν οἰνοπώλην ἐκ τῶν χειρῶν των. Καὶ ἀπῆλθον ἔπειτα ἀνενόχλητοι. Συχνὰ ἀκούονται τοιούτοτρόπως ἀνδραγαθῶντες οἱ ὑπαξιωματικοὶ μας καὶ νομίζομεν ὅτι πρέπει τὸ Φρουραρχεῖον νὰ λάβῃ σύντονα μέτρα.

Ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Σταδίου ἀπέναντι τοῦ ὑπουργείου τῶν Ἐσωτερικῶν καὶ ἀκριβῶς πρὸ τοῦ μέρους ἐνθα ἤρρισαν ἐργασίαι πρὸς οἰκοδομὴν καταστήματος τῆς Βιομηχανικῆς Τραπεζῆς βουνὸν ἐκ πετρῶν ὑψοῦται εἰς σχῆμα μαυσωλείου εἰς ἀγνωστον τινα ἤρρωστος, μετ' ἐξυλινὸν σταυρὸν ἐπάνω, καὶ μετ' ἐπιγραφὴν ἀκόμη. Ἡ ἐπιγραφή εἶνε χαριτωμένη «Ἡ πέτρα πωλεῖται.» Εἶνε ἀκατάλληλος, νομίζομεν, ἡ ὁδὸς διὰ τοιαῦτα καλλωπίσματα.

Χθὲς περὶ ὥραν 2 μ.μ. ἔξωθεν τῶν φυλακῶν τοῦ φρουραρχείου οἱ Παν. Χριστοῦλης, Στ. Στεφανόπουλος καὶ Ἰω. Γαϊτανάρας μετὰ τινος ἀγνώστου, μὴ συλληφθέντος, ἐπέτεθησαν κατὰ τῶν πυροβολητῶν Ἀρ. Ρουμελιώτου καὶ Χ. Φαρφαρὰ διὰ λίθων καὶ ἐτραυματίσαν αὐτοὺς κατὰ τὴν κεφαλὴν. Ὁ δὲ ἀνωτέρω Στεφανόπουλος ἐπέτεθη καὶ κατὰ τοῦ χωροφύλακος Δελεμιτζῆ, παρεμβάντος ὅπως τοὺς διαλύσῃ, καὶ συλλαβῶν αὐτὸν ἀπὸ τοῦ λαιμοῦ, ἐνῶ οἱ λοιποὶ τὸν ἐτυπτον διὰ λίθων, θὰ τὸν ἐπνιγεν, ἀν δὲν ἐπρόφθανε νὰ τὸν ἀποσπάσῃ τῶν χειρῶν τοῦ ὁ προσδραμῶν ἐνωμοτάρχης κ. Ν. Ροδίτης. Αἰτία δὲ τῆς τοιαύτης συγκρούσεως ἦτον ὅτι οἱ κτυπηθέντες στρατιῶται ἠθέλησαν νὰ οὐρήσωσιν ἐκεῖ πλησίον ὅπου ἤρχίζοντο ὡς ἐμβαλωματὰ ὑποδημάτων οἱ ἐπιτεθέντες!

Ἐκ Πατρῶν. Ἀτιμόπλοιοι ἀγγλικῶν Cyreman παρέλαβε διὰ Λίβερπουλ 47,659 κιβώτια καὶ 1300 βαρέλια σταφιδοκάρπου λιτρῶν 1,827,182.

Ὁμοίως ἀγγλικῶν ἀτιμόπλοιοι Tripolis παρέλαβε διὰ Λονδίνον 948 βαρέλια καὶ 16,276 κιβώτια σταφιδοκάρπου λιτρῶν 1,561,222.

Παρόραμα. ἐν τῷ κυρίῳ ἄρθρῳ τοῦ χθεσινοῦ φύλλου παρεισέφρησαν τὰ ἐξῆς δύο σπουδαῖα λάθη: Ἐν τῇ πρώ-

τη παραγράφω ἀφῆρθη ἡ ἀπόδοσις τῆς δευτέρας προτάσεως, ἔχουσα ὡς ἐξῆς: ἡ ἀνταπόκρισις ἐκείνη... διέλαθε τὴν ὀξείαν προσοχὴν καὶ μελέτην τοῦ τόπου... Ἐν δὲ τῇ δευτέρᾳ στήλῃ τῆς πρώτης σελίδου, στιχ. ιε', ἐγράφη πρὸς ἀλλήλας σχέσεις τῆς Ἑλλάδος ἀντί: πρὸς ἀλλήλας σχέσεις τῶν δυκάμεων.

ΔΗΛΩΣΙΣ ΔΗΜΑΡΧΟΥ

Φίλοι Συμπολίται,

Ἀποτείνομαι πρὸς τὸν καλὸν ἐκείνον λαὸν τῶν Ἀθηνῶν, ὅστις ὄλωσ' ἀνεξάρτητος, καὶ ἐναντίον τῆς θελήσεως καὶ πίεσεως τοσοῦτων ἰσχυρῶν, μὲ ἐξέλεξε Δήμαρχόν του, διὰ τοιαύτης καταπληκτικῆς πλειονοψηφίας.

Πλείστα ὅσα ἐγράφησαν κατ' αὐτὰς εἰς τὰς ἐφημερίδας, πλείστα ὅσα ἐσυκοφαντῆται ἐχαλκεύθησαν καὶ ἐδημοσιεύθησαν ὑπὸ τῶν ἐχόντων συμφέρον νὰ μειώσωσι τὴν ὑπόληψιν καὶ τὴν ἀγάπην ἣν τρέφετε πρὸς ἐμέ. Καίτοι πεποιθώς, ὅτι κατενοήσατε εὐθύ: ἐξ ἀρχῆς τὸ ἐκλογικὸν αὐτὸ τέχνασμα τῶν ἀντιθέτων, ὅπερ μεταχειρίζονται συνήθως πρὸ τῶν ἐκλογῶν, ὅπως ἀφάρπασωσι τὰς ψήφους τῶν εὐπιστοτέρων, καὶ ὅτι οὐδὲ ὄλωσ' ἐδώκατε προσοχὴν εἰς τὰ κατ' ἐμοῦ γραφέντα, μ' ὄλα ταῦτα διὰ μακρᾶς ἐκθέσεώς μου, ἀνῆρσα πάντα τὰ κατ' ἐμοῦ δημοσιευθέντα, ἀποδείξας οὕτω τὸν σκοπὸν διὰ τὸν ὅποιον ἐδημοσιεύθησαν ὀλίγας ἡμέρας πρὸ τῶν ἐκλογῶν.

Ἀποτείνομαι ἤδη πρὸς ὑμᾶς, ἐν πάσῃ εὐκρινείᾳ σᾶς διαβεβαίω μὲθ' ὄρκου τιμῆς, ὅτι οὐδέποτε ἐπὶ τῶν ἡμερῶν μου καὶ ἐν γνῶσει μου ἐγένετο ἔστω καὶ ἡ παραμικρὰ κατὰ χροῆσις, διεχειρισθῆν πάντοτε καὶ θέλω καὶ εἰς τὸ μέλλον διεχειρισθῆ τὰ τοῦ Δήμου, τιμίως καὶ εὐδυνειδίχτως, σεβό-

μενος, ἐκτιμῶν, καὶ δικαίων τὰς ψήφους τῶν συνδημῶν μου.

Οὐδεὶς βεβαίως ὀλιγαμάρτητος, τὸ ἐμὸν δὲ ἀμάρτημα, ὀπερ ἀναγνωρίζω, καὶ δημοσίως ἤδη μὲ ὄλον τὸ θάρρος τῆς ἀληθοῦς τιμιότητος ὁμολογῶ, εἶνε, ὅτι ἠναγκάσθην κάποτε, νὰ ἐκτελέσω ἀναγκαιοτάτας καὶ κατεπειγούσας τοῦ Δήμου ἐργασίας, παραβλέπων ἐνίοτε, τύπους τινάς, τῶν ὁποίων ἡ ἀκριβὴς τήρησις ἤθελε ματαιώσῃ αὐτὰ τὰ ἔργα καὶ μηδενίσῃ αὐτὰ τὸν σκοπὸν τῆς ἐκτελέσεως αὐτῶν· τοῦτο δὲ ἐπραξά ἔνεκα τοῦ ὑπερμέτρου ἰσως ζήλου, ὑπὸ τοῦ ὁποίου ἐμφοροῦμαι πρὸς ἐκτελεσιν χρησίων Δημοτικῶν ἐργασιῶν.

Ἐπειδὴ δὲ σκοπεῖω νὰ ἀφιερῶσ' ἔτι καὶ τὴν παρούσαν τετραετιᾶν δραστηρίως ἐργαζόμενος ὑπὲρ τῆς ἡμετέρας πόλεως, σᾶς παρακαλῶ νὰ ἐπιστήσῃτε μεγάλως τὴν προσοχὴν σας κατὰ τὴν ἐκλογὴν τῶν Δημοτικῶν Συμβούλων, χωρὶς νὰ λάβῃτε ὑπ' ὄψει τὰ ἐν ταῖς ἐφημερίσιν ἐπίτηδες δημοσιευόμενα, ὅπως κατορθωθῇ ἡ ἐκλογὴ ἀντιθέτων μου, πρὸς μόνον τὸν σκοπὸν τοῦ νὰ ἔχω ἀντίπραξιν ἐν τῷ Δημοτικῷ Συμβουλίῳ.

Ἐν Ἀθήναις, 16 Σεπτεμβρίου 1883

Ὁ ὑμέτερος
Δ. Σουτζῆς

ΦΡΙΚΤΗ ΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ

Θεσσαλονίκη, 14 Σεπτεμβρίου

Τὸ γυμνάσιόν μας ἐκλείσθη, ἐσφραγίσθη ὑπὸ τῆς κυβερνήσεως ἐπεμβάσης κατ' αἴτησιν τῶν μακαρίων προσετώτων τοῦ ἡμετέρου Ἑλληνισμοῦ. Τὰ σχολεῖά μας περικλείουσιν ἤδη ἐν ἑαυτοῖς ἐρημίαν καὶ ἀράχνας. Οἱ ταλαίπωροι θαμῶνές των συναγελάζονται ἐν ταῖς ὁδοῖς καὶ τοῖς καφενεῖσις, προβαίνοντες ἐν βήματι ἀμφιβόλῳ, ἐν κατηφείᾳ καὶ σπαρα-

7 ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ 7

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΟΝΕ

Ο ΣΙΔΗΡΟΥΡΓΟΣ

Μετάφρασις Δ. Κακλαμάνου.

(Συνέχ. ἰδ. ἀριθ. 571)

— Δὲν ξέρω. Ἀλήθεια. . . προσέβηκεν ὁ μαρκήσιος βλέπων τὴν ἀδελφὴν του δυσπιστοῦσαν. Φαντάσου ὅτι ἀπεπλανήθη ἐν τὰς τὰς γαίαις τοῦ Πόν· Ἄβρον καὶ ἐκεῖ συνήντησα ἄλλον κυνηγόν, ὅστις μοῦ ἔκανε παρατηρήσεις καὶ μ' ἐρώτησε ποῖος εἶμαι μὲ πολλὴν ζωηρότητα καὶ μὲ ἀπειλητικὸν ὕφος. Ἀλλὰ μὲνίς ἔμαθε τὸ ὄνομά μου ὄχι μόνον ἐγίνεν ἀμέσως συμβιβαστικώτερος, ἀλλὰ ἐφέρθη καὶ πολὺ εὐγενῶς, ἀναγκάσας με σχεδὸν διὰ τῆς βίας νὰ δεχθῶ ὅ, τι εἶχεν εἰς τὸν σάκκον μου.

— Νά! αὐτὸ εἶνε πολὺ παράξενο· μήπως αὐτὸς ὁ ἀνθρωπος ἤθελε νὰ γελάσῃ μὲ σέ;

— Ἄ μπᾶ! ἐξ ἐναντίας ἐφαίνετο ὅτι ἐπεθύμει πολὺ νὰ μὲ εὐχαριστήσῃ. . . Καὶ ἀφοῦ μοῦ ἔκανε τὸ δῶρον, ἐφυγε δρομαίως διὰ νὰ μὴ μπορέσω νὰ τὸ ἀρνήθῳ.

— Ὁ κύριος μαρκήσιος μοῦ ἐπιτρέπει νὰ τὸν ἐρωτήσω κατὶ τι; ἠρώτησεν ὁ κ. Μπασελίνος, ὅστις ἤκουε τὴν διήγησιν τοῦ ἀδελφοῦ τῆς Κλαίρης μετὰ προσοχῆς.

— Ὡ βέβαια! ἐρωτᾷτέ με, σᾶς παρακαλῶ, ἀγαπητέ μου κύριε.

— Τί ἀνθρωπος ἦτο αὐτὸς ὁ κυνηγός;

— Ἐνας ψηλός, μελαχροινός, μ' ἓνα στακτὶ καπέλλο καὶ μὲ μία βλοῦζα.

— Ἄ! Ἄ! αὐτὸς εἶνε, ἀνέκραξεν ὁ συμβολαιογράφος. Μπορῶ νὰ σᾶς εἶπω λεπτομερείας περὶ τοῦ μυστηριώδους δωρητοῦ. Εἶνε ὁ κύριος Δερβλάυ.

— Ὁ κύριος Δερβλάυ; ἀνέκραξεν ὁ μαρκήσιος, κοκκουλόμενος μὲ μία βλοῦζα ὡς χωρικός, καὶ φορῶν ἓνα καπέλλο λαθρεμπόρου; Ἀδύνατον.

— Μὴ λησμονεῖτε, κύριε μαρκήσιε, ὑπέλαβε μειδιῶν ὁ κύριος Μπασελίνος, ὅτι ἡμεῖς ἐδῶ εἴμεθα ἀγροτικοὶ κυνηγοί. Ἐμε, ὅστις ἔχω τὴν ἀξίωσιν ὅτι ἐνδύομαι εὐπρεπῶς ἐν τῷ καθημερινῷ βίῳ, ἀν μὲ συνηγάτε εἰς τὸ ἄκρον κανενὸς δάσους, θά μ' ἐφοβήσθε. Εἶνε ὁ κύριος Δερβλάυ, μὴ ἀμφιβάλλετε. Καὶ ἂν δὲν τὸν ἀναγνωρίζα ἀπὸ τὴν εἰκόνα, τὴν ὁποῖαν

Ξικαρδίω ἐλεεινότητι ἐνώπιον τῶν ἄλλοθθνῶν συναδέλφων μετ' ἐπιδεικτικῆς καὶ φανατικῆς ζήλου φοιτῶντων εἰς τὰ καλῶς κατηρτισμένα καὶ δραστηρίως λειτουργοῦντα καταστήματα τῶν. Ὁ ἅγιος ἡμῶν Μητροπολίτης, οἱ σεβάσμιοι δημογέροντες, οἱ δίκαιοι προεστώτες καὶ οἱ ἐνθερμοὶ κομματάρχαι καθ' ἑκάστην διασκελιζοῦσι τὴν εἰς τὸ Διοικητήριον ἄγουσαν, συναντῶνται ἐκεῖ μετὰ τοὺς κακοκεφάλους ἀντιπροσώπους τῶν ἰσαφλήδων, καταφέρονται οἱ μὲν κατὰ τῶν δὲ, αἰτοῦσι τὴν ἐξομάλυνσιν τῶν διαφορῶν αὐτῶν, τὴν λύσιν τῶν ἐθνικῶν αὐτῶν ζητημάτων παρὰ τοῦ ἰδαρέ μεδζιλίς. . . Ζητοῦμεν δικαιοσύνην! Κάτω ὁ ταραχοποιὸς λαός, κάτω οἱ ριζοσπαστικοὶ κομματάρχαι! Ζήτωσαν οἱ δεσποτικοί! Κάτω οἱ κοτσαμπασίδες! Κάτω οἱ ἀντιδεσποτικοί! Ζήτωσαν τὰ πάθη! Οὐαὶ ἡμῖν! !

Δὲν εἶνε πράγματι εὐάρεστος, ὑπερτρισευάρεστος ἡ παροῦσα τῶν σχολειακῶν μας, τῶν κοινοτικῶν μας ἐν γένει κατάστασις; — Ἀμφιβολία δὲν ὑπάρχει, ἀφ' οὗ ἡμεῖς αὐτοὶ τὴν ἐπεθυμήσαμεν τοιαύτην ἀφ' οὗ ἡμεῖς αὐτοὶ τὴν προγάγομεν εἰς τὸ σημεῖον αὐτὸ τὸ ἐπιζήλον ἀφ' οὗ ἡμεῖς αὐτοὶ ἐφροντίσαμεν καὶ φροντίζομεν νὰ κατακρημνίσωμεν ἄρδην τὸ οἰκοδόμημα αὐτὸ, ὅπου διδάσκειται ἡ κακοθμία καὶ ἡ ἀσέβεια πρὸς τοὺς μεγάλους καὶ σεβαστούς!

Ναί, δεόν νὰ καταρρεύσῃ τὸ οἰκοδόμημα αὐτὸ — τὸ μόνον ἐναπολειφθὲν ἡμῖν, — ἔστω καὶ ἀντὶ μεγάλης θυσίας ἀν ἀνηγέρθῃ, ἔστω καὶ ἄλλων τὰ βαλάντια, παρὰ τὰ ἡμέτερα ἀν ἐκενώθησαν καὶ κενοῦνται πρὸς συντήρησίν του, διότι δὲν ὑποφέρομεν νὰ μᾶς καταπατῶσιν οἱ μικροὶ, οἱ μὴ ὄντες ἄξιοι μῆτε τὸ ὑποπόδιον τῶν ποδῶν ἡμῶν νὰ λύσωσι. Δεόν νὰ κατακρημνισθῇ, νὰ μεταβληθῇ εἰς ἐρείπια, νὰ ἐκλίπῃ παντελῶς ἐκ τοῦ προσώπου τῆς γῆς ὁ ἀναθεματισμένος αὐτὸς οἶκος τῶν Μουσῶν, καθόσον θέλει καὶ καλὰ νὰ λειτουργῇ ἀνεξαρτήτως τῶν μεγάλων καὶ εἰς τὴν κυβέρνησιν

του ἀναμιγνύονται, ὡς μὴ ὄφελε, ἄνθρωποι μηδαμινῆς ἐπισημότητος, ἄνθρωποι μολὶς τὴν χθὲς τὸν κόσμον γνωρίσαντες, ἄνθρωποι κατέχοντες θέσιν καὶ παρουσίαν ἀστυμάντους!

Δεόν τὰ σχολεῖα ἡμῶν νὰ μένωσι διὰ παντός κεκλεισμένα, ὑπὸ τῆς ἀρχῆς πεφραγμένα, ὑπὸ τῆς ἀστυνομίας περιεζωσμένα, ὡς αἰσχρὸν καταγώγιον καὶ ἐνδιαίτημα ἀλητηρίων, ὡς ἀχρεῖος οἶκος κακούργου χρεωκόπου ναί, ἐνόσω μᾶς διαφιλονεικοῦσι τὰ πρωτεία, τὰ ἀνέκαθεν ἡμῖν μόνοις ἀνήκοντα!

Ἀπόστολοι ἐκ περάτων τοῦ Βορρᾶ καὶ τῆς Δύσεως! Ρουμάνοι καὶ Βούλγαροι καὶ Παπισταὶ καὶ Εὐαγγελικοὶ καὶ Αὐστριακοὶ! Δράμετε ἐνταῦθα καὶ συνθλίψατε τὴν Μακεδονίαν εἰς τὰς παγετώδεις ἡμῶν ἀγκάλας, διότι ἐσθῆθη πλέον ἐκεῖ ὁ ἑλληνικὸς σπινθὴρ, ἀν ἐφοβείσθε ὁ ἑλληνικὸς σπινθὴρ, ὅστις, ἀν ἤθελε, ἡμπορεῖ νὰ ἀνάψῃ φοβεράν φλόγα καὶ σὰς κατακαύσῃ ἐσθῆθη αὐτὸς ὑπὸ τὸν κρῦον καὶ ἰσοβόλον σῆλον τῶν παθῶν μας. . . Δραμετε λάθροισι, ἐπιπέσατε, ὡς γῦπες τῶν χωρῶν σας, καὶ κατασπαράξατε ἀνενόχλητοι τὴν Μακεδονίαν διὰ τῶν γαυφῶν δυνάμεων σας. — Σεῖς δὲ, πάθη μας, παχύνετε τότε! — Στήσατε, ὦ φίλοι προπαγανδισταί, τὴν ἔδραν ἡμῶν ἐν μέσῃ Θεσσαλονίκῃ, ἀνοιξατε τὰς βίβλους σας, ἀνοιξατε τὰ ἀνεξάντλητά βαλάντια σας, διασκορπίσατε ἀφειδῶς τὸ δέλεαρ, σπείρατε τὰ ζιζάνια, τὸν εὐεργετικὸν σπόρον σας! Φθειράτε μας, φωτίσατέ μας, ἐκπατρίσατέ μας, ἐκφυλίσάτε μας!!!

Δύστηνε λαὲ Μακεδονίας, κλαῖτε! Μέλλει νὰ κῦψῃ μετ' ὀλίγον τὸν αὐχένα ὑπὸ τὸν ζυγὸν τοῦ πανσλαυϊσμοῦ, τὴν κεφαλὴν σου ὑπὸ τὰς νευρώδεις χεῖρας τοῦ Ἰησοῦτου, διότι ἐστερήθης, ταλαίπωρε, ἄξιου προστάτου καὶ ἰδηγοῦ· διότι οἱ πνευματικοὶ σου πατέρες περὶ ἄλλα μεριμνῶντες καὶ τυρβάζοντες, ἐγκατέλειψάν σε ἔρημον καὶ ἀπροστάτευτον ἐξω τῶν σιγηλῶν τοίχων τῆς ἐκκλησίας, ἧς ὠρίσθησαν φρουροί!

τοῦ ἐκάματε, ἡ εὐγενῆς προσφορά, ἢν θὰ σὰς ἔκαμε, θὰ μοῦ ἀφαιρούσε πάντα δισταγμὸν. Αὐτὸς εἶνε!

— Ἀλλὰ πολὺ χαριτωμένος εἶμαι ἐγὼ λοιπόν. Τοῦ εἶπα, ὀμιλῶν περὶ τοῦ ἰδίου, ὅτι εἶνε ἐνόχλητικός γείτων. . . καὶ χιλιαῖς ἄλλαις ἀνοησίαις.

— Μπορεῖτε νὰ μὴ λάβητε αὐτὸν τὸν κόπον, κύριε μαρκησίε, καὶ ἐὰν θέλητε νὰ ἀνιγαγείλητε τὴν ἐπίσκεψίν μου πρὸς τὴν κυρίαν μητέρα σας, θὰ σὰς κάμω γνωστὰ ἐνώπιόν της μερικὰ γεγονότα, τὰ ὁποῖα, εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ μετριάσουν παραπολὺ τὴν κακὴν ἰδέαν, τὴν ὑποίαν ἐσχηματίσατε περὶ τοῦ κ. Δερβιάυ.

— Εὐχαρίστως ἀπεκρίθη ὁ Ὀκτάβιος, ἀποθέτων τὴν κυνηγετικὴν ἀποσκευὴν του. Αὐτὸς ὁ σιδηρουργὸς ἔχει ὄψιν πολὺ ὅπως πρέπει ἀνθρώπου.

Ἐπειτα ὁ μαρκησίος εἰσῆλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν, ἐπλησίασε τὴν κυρίαν Μπωλιὲ καὶ ἀφῶ ἐφίλησε τὸ χεῖρ της.

— Ὁ κύριος Μπασελίνος εἶνε ἐξω, μητέρα, καὶ θέλει νὰ σὰς ἰδῇ.

— Διατί δὲν μπαίνει; ἠρώτησε ζωηρῶς ἡ μαρκησία. Ἐχω τόσην ὥραν ποῦ σὰς ἀκούω νὰ μιλήτε εἰς τὴ σκάλα. Καλημέρα, ἀγαπητὴ Μπασελίνε. . .

Καὶ ἐπειδὴ ὁ συμβολαιογράφος προσέκλινεν ὅσον τὸ ὀλοστρόγγυλον ἀνάστημά του τῶ τὸ ἐπέτρεπε.

— Μοῦ φέρετε καλὰς εἰδήσεις; προσέθηκεν ἡ μαρκησία. Εἰς τὴν ἐρώτησιν ταύτην ἡ ἑκφρασις τοῦ προσώπου τοῦ

Μπασελίνου μετεβλήθη ἀπὸ μειδιώσεως εἰς μελαγχολικὴν. Καὶ ὑπεκφεύγων τὴν ἐρώτησιν, τὴν ὁποῖαν ἡ εὐγενῆς πελάτις του τῶ ἀπῆθύβηεν, ὁ συμβολαιογράφος ἀπήντησεν σοβαρῶς:

— Σὰς φέρω εἰδήσεις, μάλιστα, κυρία μαρκησία. . .

Καὶ ὡσεὶ ἐπέιγτο νὰ ἔλθῃ εἰς ἄλλην σειρὰν ἰδεῶν. — Ἐπῆγα σήμερον εἰς τὸ Πόντ. Ἀθεὸν καὶ εἶδον τὸν κ. Δερβιάυ. Ὅλαι αἱ ἀναφανείσαι ἀνωμαλίας καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὰ κοινὰ ὄρια τῶν κτημάτων σας ἐξωμαλύνθησαν. Ὁ ἐντιμὸς φίλος μου δέχεται ὄλους τοὺς ὄρους, τοὺς ὁποίους σεῖς θὰ παραδεχθῆτε, καὶ εἰνε εὐτυχῆς τιθέμενος ὑπὸ τὴν διάθεσίν σας.

— Ἀλλὰ τότε, ἀπήντησεν ἡ μαρκησία μετ' ἐλαφρὸν ὕφος στενοχωρίας, δὲν ἔχομεν κανένα ὄρον. Ἀφῶ δὲ θὰ συμβιβασθῶμεν, δὲν ὑπάρχει εἰς τὴν ὑπόθεσιν ταύτην οὔτε νικητῆς οὔτε νενικημένου. Τὸ πράγμα θὰ λυθῇ ἀπὸ σας, ἀγαπητὴ μου Μπασελίνε, καὶ ὅτι κάνετε εἶνε καλὰ καμωμένο.

— Ἴδου μία λύσις ἡ ὁποῖα με κατευχαριστεῖ, καὶ εἶμαι εὐτυχῆς διότι ἀποκατεστάθη ἡ εἰρήνη μεταξὺ τοῦ ἐργοστασίου καὶ τοῦ φρουρίου. Δὲν μᾶς μένει δὲ ἄλλο τίποτε ἢ ἡ ὑπογραφή τῶν προκαταρκτικῶν ἐγγράφων. Καὶ πρὸς ταῦτο ὁ κ. Δερβιάυ ἔχει τὴν πρόθεσιν νὰ παρουσιασθῇ μετὰ τῆς δεσποινίδος Σουσάννης, τῆς ἀδελφῆς του, ἵνα σὰς προσφέρῃ τὰ σεβάσματά του, κυρία μαρκησία, ἐὰν δὲ λάβετε τὴν καλοσύνην νὰ ἐπιδοκιμάσετε. . .

— Βέβαια, ὡς ἔλθῃ. Θὰ εὐχαριστηθῶ πολὺ νὰ ἰδῶ ἐπι

Μακεδόνες, θρηνήσατε τῆς ποτε ἐνδόξου πατρίδος σας τὸ ἀρχαῖον κλέος, τὸ κίνδυνεὸν νὰ καταποντισθῆ ἐν ταῖς προπαγανδικαῖς κολυμβήθραις!

Κλαίεις, ὦ συμπολίτα, ἀκούων τὰ δεινὰ τῆς πατρίδος! Θρηνεῖς σὺ, ἑλληνικὴ καρδιά, αἰθανομένη τὸν μαρασμὸν τοῦ ἑλληνισμοῦ σου! Καὶ ὄμως οἴμοι! εἶνε ἀληθὴ! Εἶνε ἀληθὴ καὶ διὰ τοῦτο ἡ τάλαινα ἡμῶν πατρὶς περιβεβλημένη τὸν πένθιμον αὐτῆς μανθῦαν, οὐμῶζουσα ἀτενίζει εἰς τὸ μέλλον τῆς τὸ μαῦρον! τὸ μαῦρον, διότι τὸ ἐμχυρίσαμεν οἱ ἀναίσθητοι!...

Θεσσαλονικεῖς, ὁμονοήσατε! Πρὸς θεοῦ παύσατε τὴν ἐπάραινον διχόνοιαν. Συμπνίξατε διὰ τοῦ πατριωτισμοῦ τὰ οὐτιδανὰ πάθη σας! Ἀποσκορακίσατε τὰ φαῦλα, ὦ Μακεδόνες, καὶ ὁμογνωμόνως συνασπίσθητε εἰς τὸν κρίσιμον ἀγῶνα. Ἐξέλθετε νικηταί. Ἄλλως εἴμεθα χαμένοι. Διὰ τὴν ζωὴν; διὰ τὴν ἀναπνεόμεν τὸν ἀέρα, ἐν ᾧ πλανῶνται αἱ ἱεραὶ τῶν ἐνδόξων προγόνων σικαί; Ἄν εἴμεθα ἄξιοι αὐτῶν ἀπόγονοι, ἄς τὸ ἀποδείξωμεν, θυσιάζοντες τὸ πᾶν εἰς τὸν ἱερόν βωμὸν τῆς πασχούτης πατρίδος. Τὴν ὁμόνοιαν, ὦ Μακεδόνες, ἄς προτείνωμεν ἀπρωτὸν ἀσπίδα πρὸς τὰς φαρμακερὰς βελόνας, τὰς ὁποίας μᾶς ἐκτοξεύουσι παγεραὶ ἐχιθναί, ἐμφωλεύουσαι ὑπὸ τὰς πτυχὰς τῆς Μακεδονικῆς σημαίας!

Ἀμερόληπτος

ΜΙΑ ΩΡΑΙΑ ΙΔΕΑ

«Ἔργον οὐδὲν ὄνειδος, ἀεργίη τόνειδος».

Πρῶτον στοιχεῖον πολιτισμοῦ εἶνε ἡ γεωργία καὶ αἱ βιοτικά τεχνά. Παρ' ἡμῖν αἱ τέχναι σπανίζουσι· ὑπάρχουσι πλείστα γῶρρα μὴ ἔχοντα ράπτην, ἐπαρχίαι δὲ ὅλαι στερούνται τραπεζοποιοῦ, κεραμέως, βιβλιοδέτου. Κατὰ τὴν

τέλους αὐτὸν τὸν κύκλωπα, ὅστις μαυρίζει ὅλην τὴν κοιλίδα. . . Ἄ! ναι! . . . ἀλλ' ὑποθέτω ὅτι τὸ πορτοφῶλι σας δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἔχη μόνον αὐτὸ τὸ συμβολαῖον τῆς μεταξύ τοῦ κ. Δερβλάῦ καὶ ἐμοῦ εἰρήνης, διότι τὸ βλέπω πολὺ ἐξογκωμένον, εἶπεν ἡ κυρία Μπωλιέ δεικνύουσα τὸ χαρτοφυλάκιον τοῦ συμβολαιογράφου. Χωρὶς ἄλλο μού φέρετε νέα ἔγγραφα διὰ τὴν δίκην τῆς Ἀγγλίας;

— Μάλιστα, κυρία μαρκησία, μάλιστα, ἀπήντησεν ὁ Μπασελίνος μὲ καταφανεστέραν ταραχὴν. Ἐὰν θέλετε θὰ ὁμιλήσωμεν περὶ τῶν υποθέσεων σας. . .

Καὶ μὲ ἱκετευτικὸν βλέμμα ὁ συμβολαιογράφος ἐδείκνυεν εἰς τὴν μαρκησίαν τὸν υἱὸν τῆς καὶ τὴν κόρην τῆς. Ἡ κυρία Μπωλιέ ἠνθόνησεν. Ἀόριστος ἀνησοχία συνέσφιγγε τὴν καρδίαν τῆς. Τί σπουδαῖον λοιπὸν εἶχε νὰ τῇ εἰπῇ ὁ ἀνθρώπος τῆς ἐμπιστοσύνης τῆς, ὥστε δὲν ἔπρεπε νὰ τὸ ἀκούσῃ κανεὶς ἄλλος; Ἄλλ' ἡ μαρκησία ἦτο ἀποφασιστικὴ. Ὁ δισταγμὸς τῆς πολὺ ὀλίγον διήρκεσε. Καὶ στρέφουσα πρὸς τὸν υἱὸν τῆς.

— Οὐτάχθι, εἶπε, πήγαινε νὰ δῆς ἂν ἐδόθησαν αἱ διαταγαὶ γιὰ νὰ πάῃ κανεὶς ὑπέρτης εἰς τὸν σταθμὸν τοῦ σιδηροδρόμου νὰ περιμένῃ τοὺς ἐξαδέλφους μας, οἱ ὁποῖοι ἔρχονται εἰς τὰς πέντε.

Εἰς τὰς τὰς λέξεις ταύτας ἡ Κλαίρη ὕψωσε τὴν κεφαλὴν, ὁ δ' ἀδελφὸς τῆς ἀνεσκίρτησεν. Ἡ πρόθεσις τῆς Μαρκησίας ἦτο προφανής. Ἐῦρε προφασίν τινα διὰ ν' ἀπομακρύνῃ τὸν

Στερεὰν Ἑλλάδα ἤκουσα τοῦ δημοσίου κήρυκος τὰ ἐξῆς περίεργα διαλαλοῦντος ἐν τινι χωρίῳ: «Ὁ μπάριμπα Γιώργης ὁ ράφτης ἔφθασε καὶ θὰ μείνῃ 15 μέραις! ὅποιος ἔχει νὰ κόψῃ, νὰ ράψῃ, ἄς πάῃ νὰ τὸν ἀνταμώσῃ εἰς τοῦ παρεδρου τὸ σπῆτι!» Ἡ διάδοσις τῶν βιωτικῶν τεχνῶν θὰ ἦνε μέγα εὐεργέτημα διὰ τὸν ἑλληνικὸν λαὸν καὶ ἔτι μεγαλειότερον σημεῖον προόδου κοινωνικῆς.

Ἡ μεγάλη βιομηχανία εὐδοκίμει ὅπου ὑπάρχει πυκνὸς πληθυσμὸς καὶ ἄφθονος πλοῦτος, ἐξ αὐτῆς δὲ κυρίως ὀλίγον ὀφείλεται ὁ λαὸς καὶ μόνον αἱ ἀπολυτοὶ ἀνάγκαι ἀνθρώπων ἀπόρων θεραπεύονται· ἡ δὲ τῶν χειρῶν ὄμως ἡ μικρῶν μηχανῶν ἐργασία ἀρμόζει κυρίως εἰς λαὸν φιλόπονον καὶ φιλελεύθερον.

Ἡ ἀργία, ἡ ἀπειρία καὶ αἱ ὀλέθρια τούτων συνέπειαι, μέθη, κλοπὴ, ἀπάτη, ἐπιορία, θεσιθροια εἶνε κατὰ μέγα μέρος ἀποτελέσματα τοῦ ὅτι οἱ πλείστοι ἀνθρώποι οὐδεμίαν τέχνην γνωρίζουσι νὰ ἐργασθῶσιν. Ὁ ποιμὴν ὅστις ἠθελε γνωρίζει νὰ πλέκῃ κάλτσαν, φέρ' εἰπεῖν, ὅτι τὰ δάση θὰ ἐπυρπόλει, οὔτε ζωοκλόπος θὰ ἐγίνετο· διότι ἐργαζόμενος καθ' ὃν καιρὸν τὸ ποιμνιὸν του βοσκει ἰσχύως, δὲν θὰ διελογίζετο πονηρά. Ἐν Τριπόλει τῆς Πελοποννήσου δὲν ὑπάρχει οἰκογένεια ἀπορος, οὐδεμία δὲ κόρη γίνεται ὑπέρτρια, διότι ὑπάρχουσι τέχνηαι τινες· εἰς τοὺς δήμους ὄμως Λαγείας, Μέσης, Δωριδος καὶ πλείστους ἄλλους ἐπικρατεῖ ἀπίστευτος ἀπορία καὶ κακοδαίμονια· διότι ἐνῶ ἡ γῆ εἶνε ξηρὰ καὶ ἄγονος, οἱ ἀνθρώποι οὐδεμίαν γινώσκουσι τέχνην, οὐδεμία δὲ γυνὴ ὑφαίνει καὶ ἡ χρῆσις τῆς βελόνης καὶ τῆς σκεπάρνης εἶνε ἄγνωστος. Διὰ τοῦτο δὲ σωρηδὸν οἱ κάτοικοι πολλῶν δήμων ἐκπατρίζονται.

Τὸ ἐργαστήριον ἐνός τεχνίτου ἀφ' ἑτέρου εἶνε κάλλιστον σχολεῖον κοινωνικόν, ὡς τούναντίον τὸ καπηλειὸν εἶνε πύγῃ διαφθορᾶς καὶ καταστροφῆς· διότι καὶ τὸ χαρτοπαίγιον ἐν αὐτῷ ὡς δηλητηριώδες φυτὸν ἐν αὐτῷ φύεται. Αἱ εὐαγγελι-

υἰὸν τῆς. Καὶ μεταξὺ τῶν τριῶν τούτων ὄντων, τὰ ὁποῖα ἐλάτρευον ἄλληλα, ὑπῆρχε μυστηριώδης τις προκαταληψις, τὴν ὁποῖαν προσεπάθουν ν' ἀποκρύψωσιν ἀπ' ἀλλήλων ἀμοιβαίως. Ἡ Κλαίρη καὶ ὁ μαρκησίος χωρὶς νὰ εἰπωσι τίποτε, ἀπῆθυσαν πρὸς τὴν μητέρα των ἐν μειδίαμα, καὶ ἀπεμακρύνθησαν δι' ἀντιθέτων διευθύνσεων.

Ἡ δεσποινὶς Μπωλιέ κατέβη βραδέως πρὸς τὸ ἀνδρῶν. Ἡ ἰδέα ὅτι ὁ Μπασελίνος ἔφερεν εἰδήσεις περὶ τοῦ δουκὸς τοῦ Βλιγνῦ τῇ ἐπῆλθεν αἰφνιδίως. Καὶ τρέμουσα σχεδὸν ἐκ συγκινήσεως, αἰσθανομένη τὴν κεφαλὴν τῆς στριφογυρίζουσαν, ὡς σφαῖραν, μὴ δυναμένη νὰ προσκολληθῆ εἰς μίαν ἰδέαν, περιεπάτει ὑπὸ τὰ μεγάλα δένδρα, μὴ ἔχουσα κἂν συναίσθησιν παντὸς ὅτι τὴν περιεκύκλου.

Ἐν τῇ αἰθούσῃ ἡ μαρκησία καὶ ὁ Μπασελίνος ἔμειναν μόνοι. Ὁ συμβολαιογράφος δὲν προσεπάθει πλέον νὰ δώσῃ εἰς τὸ πρόσωπόν του εὐμειδῆ ἔκφρασιν. Ἦτο σοβαρὸς καὶ σιωπηλός. Ἡ κυρία Μπωλιέ ἐσιώπησεν ἐπὶ τινὰς στιγμάς, ὡς ἂν ἤθελε νὰ ἀπολαύσῃ μέχρι καὶ τοῦ τελευταίου δευτερολέπτου τῆς ἡσυχίας, τὴν ὁποῖαν εἶχεν ἀκόμη· ἔπειτα γινόμενη ἀποφασιστικὴ.

— Λοιπὸν, τί ἔχετε νὰ μοῦ πῆτε, ἀγαπητὴ μου Μπασελίνε;

Ὁ συμβολαιογράφος ἐκίνησε μελαγχολικῶς τὴν λευκὴν κεφαλὴν του.

(ἀκολουθεῖ)